

betydelig, men offerne i menneskeliv var forbausende små. Visstnok var bare en sivilperson blitt drept og tre såret.

Etter at Dietls tropper — som etter tyske oppgaver på det tidspunkt talte 4500 mann — hadde måtte rømme Narvik, trakk de seg opp i fjellene langsmed Rombakfjorden og ved malmbanen. De norske og franske avdelinger nølte imidlertid ikke med å oppta forfølgelsen. Tyskernes stilling var håpløs. Dertil var de tallmessig underlegne. Tyske skribenter har regnet med at styrkeforholdet var 6 : 1, og rent tallmessig er ikke dette helt galt, idet en kan gå ut fra at det i Nord-Norge fantes om lag 25 000 mann norske og allierte soldater. Men det gir ikke noe korrekt bilde, etter som bare en del av de norsk-allierte styrker kunne settes inn i selve Narvik-området. Andre var blitt avdelt til å stanse den tyske framrykkingen sørfra og ikke ubetydelige styrker var opptatt med bevoktningstjeneste. De avdelinger som tok aktivt del i kampen om Narvik, var tallmessig neppe vesentlig sterkere enn den tyske kampgruppen. Men det var jevnbyrdige soldater som her ble satt inn, og dette gjelder ikke bare franskmennene og polakkene, men også nordmennene som var blitt satt opp i fullt stridsdyktige avdelinger under kompetent ledelse. På norsk-alliert side hadde man den store fordel at det fantes betydelige reserver og at tilførselslinjene var i orden. De tyske troppene var derimot begynt å bli slitne.

Tyskernes eneste støtte utenfra var — når en ser bort fra visse tilførsler av mat, klær og såkalte sanitetssoldater via Sverige — det de kunne få luftveien. I første omgang var ikke det tyske flyvåpenet ved Narvik videre effektivt. Men etter hvert som de tyske basene ble flyttet nordover og basene ved Trondheim kunne utnyttets fullt ut, spilte de tyske flyene en større rolle og fikk voldt betydelig skade blant allierte krigsskip og transportfartøyer. Foruten mål i det egentlige stridsområdet ble en rekke andre plasser nordpå — som f. eks. Tromsø — utsatt for bombeangrep. Også proviant og ammunisjon fikk Dietls tropper luftveien. En del sjøfly gikk ned på Beisfjorden med troppeforsterkninger. Et større antall fallskjermhoppere ble sloppet ned i Bjørnefjell-området i de kritiske dagene 24. — 27. mai, men var ikke i stand til å endre situasjonen. En del av fallskjermhopperne i Bjørnefjell-området gikk for øvrig ned på den svake isen på småsjøene og gikk igjen-

nom. Andre fallskjermtropper ble uskadeliggjort før de kom ned på jorden. Også ved Harstad ble det sloppet ned en fallskjermstyrke. Den ble tilintetgjort før den fikk gjort noen skade.

Dietl selv har gitt en skildring av hva flyvåpenet betydde for de tyske styrkene i Narvik-distriktet. Han skrev bl. a.: «Det var i hovedsaken tre krav luftvåpenet måtte oppfylle. Det første gjaldt tilførslene. Gjennom luften måtte vi få ammunisjon, utrustning, delvis også forpleining, kort sagt alt en troppestyrke trenger for å kunne eksistere. Dessuten hadde flyvåpenet til oppgave å holde de plagsomme fiendtlige krigsfartøylene i sjakk, som vi ikke selv kunne bekjempe med artilleri. Ennå et tredje punkt må nevnes. Vi manglet artilleri, og derfor måtte flyvåpenet erstatte artilleriet. Lavtgående bombefly angrep troppekonsentrasjoner, batterier, trafikken på veiene og erstattet derved til en viss grad det artilleri vi manglet.»

Det er ennå ikke fullt oppklart hvilken reell betydning de tyske tilførslene til Narvik-gruppen via Sverige har hatt. Det er kjent at den tyske regjering 16. mai 1940 — dvs. like etter sammenbruddet for Dietls styrker i Ofoten — overførte den svenske regjering satte fram krav om rett til transitt av tropper og artilleri til Narvik. Dette ble avslått av svenskene 18. mai. På samme måte avslo den svenske regjering senere krav angående transitt av soldater og krigsmateriell. Fra svensk side har man også bestemt dementert påstandene om at det skulle ha gått visse transporter av krigsmateriell fra Trondheim via Sverige til Narvik, altså ad den ruten som senere ble kjent som «hesteskotrafikk». Man har imidlertid innrømmet at man på to punkter viste imøtekommenhet overfor krav som ble satt fram fra tysk side. I det ene tilfellet dreide det seg om tilførsler av mat og klær, angivelig til sivilbefolkningen, mens det er tydelig nok at det har vært tale om forsyninger av atskillig verdi for den inneklemt tyske styrken. Dessuten bevilget man rett til transittering av sanitetsmaterieil og henimot 300 mann «sanitetssoldater». Det torde være på det rene at det blant disse «sanitetssoldater» som ble sloppet igjennom med en «humanitær» begrunnelse, fantes såvel pionerer som gestapofolk. Tyskerne fikk også anledning til via Sverige å sende hjem en del av sine sjøfolk og om lag 150 hardt sårede.